Ішов Панас із города додому
З сокирою й мішком.
Вертаться довелось самому,
Прямуючи ліском.
Іде Панас, не розглядає,
Міркуючи про щось
(Міркує той, хто нужду знає),
Аж чує — кличе хтось:
— Гов, дядьку! — хтось гукнув близенько.
Оглянувся: — А хто там,— каже,— де?
— Се я,— озвалося тихенько
Деревце молоде,-
Як вгледіло я вас, так аж зраділо.
— А що тобі? — пита Панас.
— Є дільце, дядечку, до вас.
— Кажи, яке там діло.
Деревце почало казать,
Яке йому життя погане.
Що не росте воно, а в’яне,
Що ніде віти розпускать
Через оті дуби й осики,
Хоч пропади навіки.
— А якби я само росло,
Я б не таке було:
Я б виросло високе та зелене,
Усі раділи б через мене:
Вівчарики і орачі
У холодочку б тут лежали,
Ввесь день би пташечки співали
І спали б уночі...
Зробіте ласку, дядечку, велику,
Не жалуйте дерев старих,
Озьміть та вирубайте їх,-
Я дякуватиму довіку! —
Достав Панас сокиру та брусок,

Налагодивсь — і полягли дерев’я…
Пропав лісок
Знічев’я!
Тепер само собі стоїть
Деревце молоденьке,
Сміється, шелестить
(Раденьке, що дурненьке!).
День, два — не вспіло погулять,
Вже й лихо стало докучать:
То сонечко пече, то вітер його пхає,
А іноді буває
Морока і з дощем.
Раз якось хмара наступила,
Схопилась буря і зломила
Деревце бідне з корінцем.
— Бач, божевільне, так і треба,-
От тобі й виросло до неба! —
Озвалася Сова,-
Сама дурненька голова,
Мовляв, біду собі купила —
Талан занапастила.
Гай, гай! Росло б і розрослось,
І виросло б, набралось сили,
І хоч самому б жити довелось,
Біди б не склалось… Світе милий!
Нам лишенько через таких,
Та жалко й їх.

Моторнії сини й онуки!
Читайте байку — для науки.
1864-1872.